

Javaslatok 2022-re

Hogyan válunk az egység hordozóivá?

Az egymás közötti egység erősítése és a kapcsolatok teremtése korunk legnagyobb kihívásai közé tartoznak.

Az az idő, amelyben élünk, tele van ellentmondásos változásokkal.

Egyrészt az emberiség számára egyre nyilvánvalóbb, hogy minden területen meghatározó módon kapcsolódik a teremtett világ egészéhez. A járvány újból ráirányította a figyelmünket, hogy az emberiség egyetlen családjába tartozunk, és számos megpróbáltatást együtt élünk át, ennél fogva csak közösen tudunk ezeken úrrá lenni.

Másrészt egyre súlyosabb a széttartás társadalmi, politikai, etikai szinten, ezzel újabb és újabb töréseket okozva a társadalmakban, az országok között, sőt, a családokban is. A keresztényeket sem kímélik meg a kibékíthetetlen ellentétek. Az egyházak között, de közösségeikben is felerősödnek és megosztottságot okoznak ezek a különbségek, pedig ezeket felvállalva éppen a békéről kellene tanúskodnia életünknek.

A fenti antagonizmusok mellett a keresztény közösségek iránti bizalom több országban súlyosan megrendült, és ez a közösségen belül elkövetett szexuális agresszió és spirituális visszaélések napvilágra kerülésének a következménye. Sokan szembesültek azzal, hogy elárulták a bizalmukat. Ezekről a súlyos kérdésekről igazságkereső munkát folytattunk ez elmúlt években Taizében éppúgy, mint más közösségekben. Azt szeretnénk, ha Taizé minden fiatal számára biztos hely lenne (www.taize.fr/protection).

Az Egyháznak a hivatása, hogy a barátság helye legyen mindenki számára. Ez a cél gyökeres megtérésre ösztönöz korunkban, ami abban áll, hogy vissza kell térnünk az evangélium üzenetéhez. Krisztus szeretete a teljes önátadásban új forrást fakasztott, amelyből mi is erőt meríthetünk arra, hogy a testvéries életet

válasszuk, hogy minden ember méltóságát hirdessük, és felelősséget vállaljunk a teremtett világért. Krisztus arra kér bennünket, hogy a közöttünk megvalósult testvéri egység jele legyen annak, hogy minden embert össze akar kötni Isten szeretetében.

Szeretném, ha ezek a 2022-re szóló javaslatok az alábbi kérdésekre irányítanák a figyelmünket: milyen szerepet játszhatunk abban, hogy az egységet erősítsük az emberiség családjában és a teremtés egészében szereteteinkkel együtt, Egyházainkban és közösségeinkben, sőt a saját szívünkben is?

fr. Alois

- *Mind a hat javaslatot kiegészíti néhány gondolat, amely a reflexió elmélyítését szolgálja. Ezek a rövid idézetek számos, a honlapon megjelenő cikknek, podcastnek és Taizében javasolt műhelynek lesznek a témái.*
- *A bibliai referenciákat és kommentárokat online tesszük majd közzé, mind a hat javaslathoz külön-külön, és ezekből merítenek majd inspirációt a Taizében zajló bibliai bevezetők szövegei. Ld. www.taize.fr/bible*

A bizalom zárándokútja 2022-ben

Bár a járvány kontextusa továbbra is érezteti hatását, folytatjuk a bizalom zárándokútját Taizében és Taizén kívül:

- Egész évben heti találkozókra kerül sor Taizében.
- 2022. május 8. és 15. között zárándoklat lesz a Szentföldön.
- 2022. július 7. és 10. között Európai találkozó Torinóban.
- 2022. július 13. és 17. között baráti találkozót szervezünk muzulmán és keresztény fiataloknak.
- 2022. augusztus 21. és 28. között reflexiós hetet tartunk a 18-35 év közöttieknek. Ez alatt a hét alatt a fiatalok részt vehetnek egy olyan speciális programon, amelynek a biodiverzitás megőrzése lesz a célja.
- 2022. december 28. és 2023. január 1. között európai találkozó lesz, amelynek helyszínét a torinói találkozó során tesszük közzé.

Első javaslat | **A befogadás és a vendéglátás öröme**

Mindannyian hozzá tudunk járulni a béke és az egység jövőjéhez az emberiség családjában. Ez először az egymás közötti kapcsolatokban valósul meg. Vigyázzunk egymásra családjainkban, szeretteink és barátaink körében, különösen a megpróbáltatások idején!

Az emberi család egysége akkor is minden alkalommal erősödik, amikor megnyílunk azoknak, akik más környezetből érkeznek, mint ahonnan mi származunk. Tudnánk-e jobban a másik felé fordulni, azok felé, akiket – magunktól – soha nem szólítanánk meg? Gyakran rácsodálkozhatunk majd arra, hogy olyat kapunk tőlük és általuk, amit soha nem képzeltünk volna korábban.

Ha nem engedjük, hogy bizonytalanságaink vagy félelmeink megbénítsanak minket, akkor a befogadás örömét élhetjük át. A másikkal való kapcsolatban találjuk meg identitásunkat, sőt, mások még abban is segítségünkre lehetnek, hogy magunk mögött hagyjuk a belső szomorúság idejét, és megtaláljuk életünk értelmét.

Jézus egyik példabeszédében egy átutazó idegen segít egy földön fekvő sebesültnek. Ezzel a gesztussal az idegen vállalja annak kockázatát, hogy túllépjen az etnikai, politikai és vallási határokon. Vajon ez a spontán cselekedet, amely által a sebesülthöz közel került, nem töltötte-e meg még több értelemmel az életét azon a napon? Ma is inspirációt meríthetünk az irgalmas szamaritánus gesztusából, ha felidézzük ezt a történetet. (Lukács 10, 29-37)

*„Az egyik kifejezésünk **Ubuntu** – az emberi létezés lényegét fejezi ki. Elsősorban azt jelenti, hogy nem élhetünk elszigetelt lényként. Rávilágít egymástól való függőségünkre. Teljesen egyedül nem lehet emberi életet élni. Túl gyakran tekintünk magunkra egyszerűen egyénként, másoktól elválasztva, miközben éppen hogy össze vagyunk kötve egymással, és amit teszünk, az egész világra hatással van.”*

A nyugalmazott anglikán püspök, Desmond Tutu szavai, aki az apartheid elleni küzdelem és a kiengesztelődés egyik harcosa Dél-Afrikában.

Második javaslat | ***A párbeszédet választani***

Az egység erősítése azzal kezdődik, hogy bizalomra épülő kapcsolatokat teremtünk. Ugyanis túl sokszor fenyegeti bizalmatlanság emberi kapcsolatainkat. Sajnos a verbális erőszak egyre gyakrabban megnyilvánul a közbeszédben, a közösségi médiában, és a félelmeinket felhasználják ellenünk. Mit tehetünk ennek kivédésére?

Dönthetünk arról, hogy másokat meghallgatunk és párbeszédet folytatunk velük. Senkinek nem kell azt mondanunk, hogy osztozunk a véleményében, ha másként gondoljuk, inkább mindent meg kellene mozgatnunk annak érdekében, hogy beszélgetést kezdeményezzünk a másként gondolkodókkal. Tegyük meg mindent azért, hogy ne szakadjon meg a párbeszéd közöttünk!

Nekünk kell elhatároznunk azt, hogy soha nem akasztunk címkét senkire, és soha nem engedünk az előítéleteknek. Senkit nem ítélnünk meg egyetlen cselekedete vagy véleménye alapján. Még a nagyon radikális egyet nem értés is kifejezhető agresszió nélkül, jóllehet el kell ismernünk, hogy olykor az igazságtalansággal terhes szituációkban a harag is kifejeződik.

Vannak olyan identitásbéli beidegződések, amelyek súlyosbítják a szakadékat a társadalmainkban, és a keresztény közösségek sem képeznek ez alól kivételt. Ahelyett, hogy magunkat másokkal szemben határoznánk meg, képesek vagyunk-e arra, hogy úgy gazdagítsuk saját identitásunkat és a valahová tartozás élményét, hogy eközben nyitottak maradjunk mások felé.

„A legigazabb és a legtestvéribb barátság olyan emberek között is létrejöhet, akik alapvető kérdésekben másként gondolkoznak. Ez biztosan fájdalommal jár együtt, de ez a barátot még értékesebbé teszi.”

Jacques Maritain, filozófus, 1970

Harmadik javaslat | **Testvériesség közöttünk**

Amikor erősítjük a testvériességet egymás között, egyben elutasítjuk a társadalmi egyenlőtlenségeket. A társadalmak megosztottsága abból származik, hogy emberek egy csoportja, sőt egész népek tapasztalják meg és élik át a kizárást és a kirekesztést.

Legyünk szolidárisak a keresztény egyházak valamennyi tagjával, a különböző vallások híveivel, jóakarató férfakkal és nőekkel, akik nem feltétlenül hisznek Istenben, a bizonytalanságban élő emberekkel, a kirekesztettekkel, a menekültekkel, akiknek gyakran olyan sok szenvedés hagyott nyomot az életében.

A testvériesség gyakorlása az ajtónknál kezdődik. Lépünk túl az elzárkózáson, kössünk barátságokat. Ezáltal megtapasztaljuk, hogy szívünk megnyílik, kitágul, és emberibb lesz. Vajon eléggé tudatában vagyunk-e annak, hogy személyes életmódunk hatással lehet még a világ másik felére is?

A hívők számára a testvériesség elválaszthatatlan a hittől. Jézus mondta: „Bizony mondom nektek: amikor megtettétek ezt egynek e legkisebb testvéreim közül, nekem tettétek.” (Mt 25,40) Jézus azért, hogy a világba jött, minden emberrel egyesült. Ha elindulunk azok felé, akik az élet sebeit hordozzák, Jézushoz megyünk közelebb, általuk még mélyebb kapcsolatba léphetünk vele.

« A legnagyobb kihívás korunkban abban áll, hogyan valósítjuk meg a szív forradalmát, amit mindenkinek saját magán kell elkezdenie. Amikor majd a legalacsonyabb helyeket foglaljuk el, amikor majd megmossuk mások lábát, amikor testvéreinket azzal a szenvedélyes szeretettel kezdjük el szeretni, amely a kereszthez vezetett, akkor mondhatjuk majd igazán: „Most tényleg elkezdtem” »

Dorothy Day 1963-ban, amerikai újságíró, az emberi jogok elkötelezett harcosa

Negyedik javaslat | ***Szolidaritás az egész teremtett világgal***

Ma már világosabban látjuk a teremtett világ egységét. A minden létező között fennálló kölcsönös függés ráébreszt bennünket arra, hogy minden ember valamilyen módon fivérünk és nővérünk. A hívő emberek számára csodálatos égitestünk ajándék, melyet Isten bízott ránk, s melyet tovább kell adnunk a következő generációnak.

Márpedig látjuk és érzékeljük, hogy az emberi tevékenységek meggyengítik a bolygónkat. Az utóbbi idők környezeti katasztrófái és szélsőséges klímajelenségei a világ több pontját érzékenyen érintették. A krízisek, melyek ennek nyomán felütik fejüket, egyre több embert kényszerítenek arra, hogy elhagyják szülőföldjüket, amely terméketlenné vált. Évtizedek óta kutatások figyelmeztetnek a biológiai sokszínűség (biodiverzitás) összeomlásának folyamatára.

Az ökológiai szükséghelyzet politikai válaszokat sürget, újításokra (innovációra), valamint az egész társadalmat elkötelező döntésekre van szükség. Számos fiatal bátor elköteleződését olykor frusztráció és indulat kíséri, ami nagyon is érthető.

Ne bátortalanodjunk el mégse! Gyakran a „szinte semmiből” indul az átalakulás. A hívő embert Istenbe vetett hite elköteleződésre sarkallja, és bizalmat ébreszt benne az emberiség kríziskezelő képessége iránt. Vajon mindannyian elgondolkodunk-e azon, hogy mi magunk milyen konkrét, akár kis lépést tudnánk tenni a jövőben az ökológiai megtérés érdekében.

„Nekünk mindannyiunknak – bárkik és bárhol legyünk is – szerepünk van a válasz kialakításában, melyet a klímaváltozás és a környezetkárosodás okozta példátlan fenyegetésre adunk. Az Isten által teremtett világról való gondoskodás spirituális misszió, amely elkötelezett választ igényel. Kritikus pillanatban vagyunk. A gyermekeink és az otthonunk jövője a tét.”

Ferenc pápa, Bartholomaiosz ortodox pátriárka és Justin Welby canterburyi érsek közös felhívása, 2021. szeptember 1.

Ötödik javaslat | **A keresztények egysége iránti szenvedély**

Az egység keresése jelenti a legnagyobb kihívást a keresztények számára. Hogyan lehetnénk a testvériesség kovásza, ha fenntartjuk a belső megosztottságot? Krisztusban az egység egyedülálló forrásával találkozunk (Jn 17,20-21; Ef 2,14). Azzal, hogy életét áldozta a kereszten, a végsőig elment a szeretetben, és ez a szeretet megsemmisíti a gyűlöletet és lebontja az emberek közötti korlátokat.

Így az Evangélium arra hív minket, hogy túllépjünk megosztottságainkon, és tanúságot tegyünk arról, hogy lehetséges az egység a sokszínűségben. Nem épp ez volna az, amellyel elsősorban a keresztényeknek kellene hozzájárulniuk az emberi családon belül megvalósítandó testvériességhez? Egy ilyen tanúságtétel beszédesebb minden szónoklatnál.

Az Evangélium sürget minket, hogy az egység művészetét gyakoroljuk. Mindannyian teszünk valamit az egységért akkor, amikor a meghallgatás és a barátság szálait szőjük, ott, ahol vagyunk.

Komolyan kell venni a keresztények felekezeti közti párbeszédében makacsul fennálló különbözőségeket, és a teológiai kutatások elengedhetetlenek. De a párbeszéd önmagában nem vezet el a látható egységig.

Az előrehaladás érdekében tartsunk gyakrabban közös imákat a különböző felekezetekkel együtt, amelynek középpontjában Isten Igéje áll. Ki tudhatja? Lehet, hogy meglep minket a Szentlélek. Akkor felfedezzük, hogy Jézus egyesít minket, és Krisztus szeretete világosabban ragyog, mikor alázatosan felismerjük, mi hiányzik nekünk, és megnyílunk az előtt, amit a másiktól kaphatunk.

„Arról van szó, hogy elfogadjuk, egymásnak adunk és egymástól kapunk. Ez nem dogmatikai relativizmus, hanem annak megértése, hogy az apostoli hit lényege különböző, de egymással konvergáló utakon fejthető ki. Ezen felül reméljük és várjuk a Lélek új kiáradását, készen a befogadására.”

Elisabeth Behr-Siegel, ortodox teológusnő, 1986.

Hatodik javaslat | ***Engedd Istent, hogy egyesítse szívünket***

Az egység erősítése egész lényünk elköteleződését igényli, ami a szívünkben kezdődik. Egy régi zsoltár szavai szerint, imádságunk Istenig száll: „Szívemet tedd egyszerűvé, hogy félje nevedet” (Zsolt 86,11)

Ennek a belső egységnek a kialakításához nem arra van-e szükség, hogy rendezzük vágyainkat, és elfogadjuk, nem tudunk mindent átélni az életben? A rendelkezésre álló végtelen lehetőség közül igyekezzünk megtapasztalni azokat, amelyek leginkább a béke, a világosság és a boldogság felé vezetnek.

Mélységes vágy él bennünk a közösség, az egység iránt, mely Istentől származik, és kifejezhetjük az imádságban. Ha akár néhány szóval is megmaradunk Isten csendjében, akkor segít nekünk az élet értelmének megtalálásában és megújítja ráhagyatkozásunkat a bennünk tevékeny Szentlélekre.

Mindig lehetséges egy út, hogy rátaláljunk a szív egységére: Jézus Krisztus felé kell fordítanunk tekintetünket, jobban meg kell őt ismernünk, rá kell bízunk örömeinket és fájdalmainkat. Amikor nehézségeink vannak, és nagyon keveset tudunk a jövőről, akkor is azzal a bizalommal folytathatjuk lépésről lépésre utunkat, hogy a Feltámadt Krisztus Szentlelkével mindig velünk van.

„Csendet teremteni, azt jelenti, hogy Istent hallgatjuk. Kiiktatunk mindent, ami akadályoz abban, hogy hallgassuk és meghalljuk szavát. Ez azt is jelenti, hogy meghallgatjuk Istent mindenhol, ahol kifejezi akaratát – az imában és azon kívül is, amit szó szerint imának nevezünk. Csendre van szükségünk ahhoz, hogy teljesítsük Isten akaratát. Olyan fenntartott csendre, amelyben ezzel az immár másféle fogékonysággal veszünk részt, melyet sokszor mi magunk törünk meg ... vagy tudatlanságból akár meg is vetünk. Ez az áhítat. Áhítatosan kell gyűjtenünk a nyomokat, a jeleket, a meghívást, Isten akaratának parancsait, ahogy a földműves csűrjébe gyűjti a termést, ahogy a tudós learatja egy kísérlet gyümölcsét.”

Madeleine Delbrel, író, szociális munkás, 1968.